

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

PLE DEL PARLAMENT

Número 71

I Legislatura

Any 1981 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió núm. 27, tinguda el dia 17 de setembre de 1981

SUMARI

S'obre la sessió quan manquen sis minuts per a les cinc de la tarda.

El M. H. Sr. President dóna la benvinguda al Diputat I. Sr. Vallvé, que ocupa l'escó que ha deixat vacant el Diputat I. Sr. Oró, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1926).

*Tot seguit anuncia el primer punt de l'ordre del dia, que és la **Proposta de la Junta de Portaveus perquè el Projecte de Llei d'Especificació del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya sigui tramitat per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, que actuarà en seu legislativa plena, la qual posa a votació. Queda aprovada per 94 vots a favor —més dels dos terços de la Cambra (p. 1927).***

*El M. H. Sr. President passa al **punt següent de l'ordre del dia, la Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca (Berguedà),** presentada pel G. p. del PSUC, la qual posa a votació i queda aprovada per unanimitat dels presents (p. 1927).*

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, per una qüestió d'ordre (p. 1927). El M. H. Sr. President la hi accepta i, com que no s'ha fet cap debat previ, dóna pas a les explicacions de vot. Intervé, en primer lloc, el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 1927). Tot seguit pren la paraula el Diputat I. Sr. Selga, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1928). El Diputat I. Sr. Tomàs, del G. Socialista, intervé també per a explicació de vot (p. 1929). Igualment ho fa el Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 1930). El M. H. Sr. President dóna la paraula al Diputat I. Sr. Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana, que renuncia l'explicació de vot (p. 1930).

*Es passa al **punt següent de l'ordre del dia, que és el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona,** el qual és presentat pel Diputat I. Sr. Casares, en nom de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona (p. 1930). El M. H. Sr. President anuncia que la Junta de Portaveus ha considerat que no calia fer-ne cap debat i, per tant, demana que s'aprovi aquest **Dictamen,** la qual cosa es fa per unanimitat dels presents (p. 1931).*

*El punt següent de l'ordre del dia és la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació dels antics funcionaris de***

la Generalitat, formulada pel Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, el qual en fa la presentació (p. 1931). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1932). Li replica el Diputat I. Sr. Alay (p. 1935), i li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1935).

Intervé el Diputat I. Sr. Vicens per anunciar que retira la Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Fons de Garantia Salarial que havien formulat ell mateix, pel G. p. d'Esquerra Republicana, i el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, i que constituïa el punt cinquè de l'ordre del dia (p. 1936).

Es passa al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reglamentació d'escorxadors, formulada pels Diputats I. Srs. Ayguadé i Guitart, del G. Socialista. Per a defensar-la, el primer dels quals pren la paraula (p. 1937). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1938). Intervenien novament en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 1940) i l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1940).

Tot seguit es passa al punt següent de l'ordre del dia, que constitueixen les preguntes amb resposta oral. El M. H. Sr. President informa que la primera, formulada pel Diputat I. Sr. Ayguadé, ha estat retirada, i que la resposta oral a la segona, formulada pel Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista, ha estat traslladada a la sessió propera, cosa prevista en el Reglament (p. 1940).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1940).

Un cop exhaurit l'ordre del dia, el M. H. Sr. President aixeca la sessió (p. 1941). Són tres quarts i dos minuts de set de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 27

S'obre la sessió quan manquen sis minuts per a les cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. de Alfonso. Al Banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Ordre del dia

- 1. Proposta de la Junta de Portaveus perquè la Proposició de Llei d'Especificació del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya sigui tramitat per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, que actuarà en seu legislativa plena.*
- 2. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca (Berguedà), presentada pel G. p. del PSUC.*
- 3. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona.*
- 4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació dels antics funcionaris de la Generalitat, formulada pel Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana.*
- 5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Fons de Garantia Salarial, formulada pels Diputats I. Srs. Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana, i Ribó, del G. p. del PSUC.*

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre reglamentació d'escorxadors, formulada pels Diputats I. Srs. Ayguadé i Guitart, del G. Socialista.

7. Preguntes amb resposta oral.

Proposta de la Junta de Portaveus perquè el Projecte de Llei d'Especificació del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya sigui tramitat per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, que actuarà en seu legislativa plena

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Primer de tot, voldria donar la benvinguda entre nosaltres al senyor Joan Vallvé, que ocupa l'escó que ha deixat vacant el Dr. Joan Oró per renúncia, a causa de les seves obligacions universitàries. Estic segur que, per important que sigui la pèrdua que representa la renúncia del Dr. Oró, el senyor Joan Vallvé farà una aportació molt valuosa a la nostra tasca i, no cal dir-ho, penso que, en nom de tots, li desitgem el màxim d'encerts.

Aquesta és la primera sessió que té lloc després de les vacances parlamentàries de juliol i agost. No hi ha hagut res que motivés la convocatòria de la Diputació Permanent, de manera que no ni ha tampoc, per tant, res de què donar compte respecte a aquest període.

El primer punt de l'ordre del dia, avui, és la proposta de la Junta de Portaveus perquè el Projecte de Llei d'Especificació del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat sigui tramitat per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost actuant en seu legislativa plena. D'acord amb l'article 114 del Reglament, aquest acord ha de ser pres

per una majoria de dos terços. Espero que en aquest moment hi ha un nombre suficient de Diputats presents. La proposta ha estat feta per la Junta de Portaveus per unanimitat, i, per tant, la Mesa considera que no cal defensar-la ni procedir a un debat.

Proposo, doncs, que passem immediatament a la votació, en la qual, això sí, els senyors Secretaris hauran de comprovar que hi ha dos terços de vots favorables.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta de la Junta de Portaveus perquè la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost pugui actuar en seu legislativa plena respecte al Projecte de Llei d'Especificació del Primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat, que es posin dempeus.

La Cambra té 135 membres i, per tant, els dos terços són 90. Han pres part en la votació, i tots ells han votat afirmativament, 94 Diputats.

Algun Diputat vota en contra o s'abstén en la votació?

Per tant, el nombre de vots afirmatius essent de 94 i superant, doncs, la xifra dels dos terços, la proposta queda aprovada.

**Presa en consideració de la Proposició de Llei
sobre declaració com a paratge natural
d'interès nacional del
massís del Pedraforca(Berguedà)**

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. D'acord amb l'article 105, abans d'iniciar el debat s'ha de fer lectura del criteri del Govern, si aquest criteri ha estat manifestat. El Govern, no havent manifestat el seu criteri sobre aquesta Proposició de Llei, podem passar immediatament a la presa en consideració.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per unanimitat dels presents. *(El Sr. Martín i Toval demana la paraula des de l'escó.)*

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín i Toval.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El Grup Socialista voldria, i per la meua veu, adreçar-se a la presidència de la Mesa del Parlament, per tal de mostrar la seva estranyesa que s'hagi produït aquesta votació sense debat previ. Ens congratulem, naturalment, de la unanimitat, però pensàvem sentir arguments a favor i en contra.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. És evident. El Sr. Martín i Toval té raó i lamento que no hagi expressat això abans de començar la votació. És evident que havent-se acordat que sobre diversos punts de l'ordre del dia no hi hauria probablement debat, ha estat una confusió de la presidència. De tota manera, aquest debat encara pot ser substituït per una explicació de vot. Algun Grup parlamentari desitja explicar el seu vot?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, en

nom del nostre Grup, el Diputat senyor Francesc Padullés.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Francesc Padullés té la paraula en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, li pregaré al senyor President, tot i que la meua intervenció inicial no penso fer-la perquè era d'informació del que era la Proposició de Llei, que tingui en compte les característiques de la votació que hem fet i em permeti, per tant, una mica més de temps.

Senyores Diputades, senyors Diputats, la Proposició de Llei que en nom del Grup parlamentari del PSU de Catalunya anàvem a presentar i a defensar —i que ara ho fem en aquesta explicació de vot—, creiem nosaltres que té un dels seus moments més importants avui a través de la votació que ja s'ha produït, i, per tant, de l'obertura del tràmit d'esmenes a aquesta Proposició de Llei.

Entenem nosaltres que és una necessitat urgent a Catalunya legislar en concret sobre els temes de paratges i parcs naturals, sobre els temes de reserves integrals geològiques, etc., en definitiva, de legislar per la defensa de la natura d'aquells indrets que per les seves característiques, per la seva bellesa, la seva riquesa de flora i fauna, la seva composició geològica està fent necessària una legislació concreta per a la seva defensa.

El Pedraforca —de la seva bellesa no cal parlar— té una flora i una fauna que cal protegir i regular-ne la pervivència i estudi. Cal dir que és gran, variada, i, a més, que està emmarcada d'un context geològic únic a Catalunya, tal com assenyalen els diferents estudis i treballs realitzats. Geològicament, el Pedraforca consisteix en un plec sinclinal de materials netàtics, que apareix encavalcat en terrenys més moderns, situats pels volts de Saldes i de Gósol. Però la importància capital d'aquesta estructura resideix en el fet que s'eleva de forma impressionant i en una àrea molt petita, fins a arribar a l'alçària de 2497 metres en el Pollegó Superior i a 2400 en el Pollegó Inferior. Cal dir que aquesta situació ha propiciat l'aparició d'una vegetació molt important, caracteritzada per la notable presència de la població de pi roig, coronat sovint, en molts indrets, pel pi negre, etc., que és una zona de reserva nacional de caça, que té una gran quantitat de fauna, etc. Cal dir també, i aquest era un dels elements importants de la nostra intervenció, que en aquests moments la riquesa del Pedraforca està en perill arran d'una extracció a cel obert que s'està fent. Una extracció important, que afecta unes hectàrees bastant grans, 33 hectàrees —si no ho recordo malament en aquests moments—, que afecta una xifra de trenta mil arbres, aproximadament, que seran tallats, i que crea unes greus condicions de perill per a la mateixa empresa, per als treballadors que hi ha allà, d'allaus, etc.

Cal dir que és prevista, si es tira endavant aquesta explotació en la seva totalitat, que afecti una mobilitat de dos mil milions de metres cúbics de terra. En aquest sentit, nosaltres pensem que cal tirar endavant la Proposició de Llei, nosaltres acceptarem totes les esmenes que calguin per a impedir que quedi afectada tota la zona del Pedraforca arran d'aquesta explotació a cel obert.

Vull dir que en la nostra Proposició de Llei, que portem

a la consideració i que ha estat aprovada ja per aquesta Cambra —la seva presa en consideració—, hi ha a l'Exposició de Motius, com tots vostès molt bé saben, una explicació del que és i el que representa el massís del Pedraforca. En l'article primer hi ha la delimitació territorial de la zona objecte de la Proposició de Llei. En l'article segon hi ha la facultat que el Consell Executiu estableixi les normes i els reglaments per a salvaguardar els elements naturals, així com per a facilitar l'estudi i la tutela de l'espai protegit. A més, es preveu la intervenció de les Conselleries de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que, exceptuant els aprofitaments agropecuaris tradicionals, vetllaran perquè les possibles actuacions no modifiquin o adulterin les característiques del massís. També es preveu que qualsevol actuació estarà supeditada a l'estudi sobre l'impacte ecològic d'aquesta i la seva necessària minimització a través del reacondicionament de la zona afectada mentre dura l'activitat, així com un cop acabada.

A les Disposicions Addicionals Transitòria i Final es preveuen les possibles indemnitzacions. L'aplicació d'aquesta Llei —si fos presa en consideració, que ja ha estat presa en consideració, i després aprovada— a les explotacions existents i la creació d'un patronat per a col·laborar en la conservació, protecció i consecució de les finalitats esmentades. Es preveu, a més a més, la confecció d'un pla especial d'ús i protecció d'aquest espai natural, així com accelerar al màxim els treballs cara a declarar parc natural el Cadí-Moixeró, del qual els espais que s'esmenten en aquesta Proposició de Llei són una petita part.

Aquesta és, doncs, la Proposició de Llei que nosaltres hem portat avui al Ple d'aquesta Cambra. Val a dir que nosaltres som partidaris d'una legislació més àmplia i més completa sobre el tema, però que avui, ateses les característiques del Pedraforca, de l'explotació que s'hi està fent, atès l'allau de protestes que hi ha hagut, la inquietud pública en relació amb aquest tema, pensem que és urgent —i la Cambra així ho ha entès en votar afirmativament la seva presa en consideració— que legislem en concret en relació amb el Pedraforca.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores Diputades, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula...

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Simeó Selga.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Simeó Selga, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SELGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, els berguedans són una gent follament enamorats de la seva terra, tenen un apassionament fortíssim pel seu Pi de les Tres Branques i pel seu Pedraforca, quasi tant com per la seva Patum. Els bagencs i els solsonins, avui representats pel company Padullés i per mi, tenim per raó de veïnatge quasi el mateix apassionament, quasi el mateix enamorament d'aquest paratge.

Diu la Proposta de Llei: «finalitat d'atendre a la conservació de la seva vegetació i singular bellesa». I tant que sí! Jo diria, si gosés, amb molta més amplitud, d'Ensija al Cadí i del Pi de les Tres Branques i dels Rasos al coll de

Pau i al Catllaràs. Aquests topònims no són dits solament com a punts de referència, sinó que alguns amb èmfasi perquè perilla també la seva integritat física: Catllaràs.

Un poeta diu que la bellesa del Pedraforca dóna dos goigs parions: «el de contemplar-la, el de conquerir-la». La bellesa del Pedraforca contemplada, de dia o de nit, contemplada a sol ixent o a sol ponent, tant se val que sigui des de Saldes o Sant Julià de Cerdanyola, o Falgars o coll de Merolas, tant se val; és d'una bellesa impressionant. I com a anècdota afegim que, precisament, l'11 de setembre de cada any el sol es pon majestuosament per l'embocadura de la muntanya.

El fet de conquerir-la pot fer-se per diverses vies. Vies més fàcils, des de Gósol, des de la canal del Verdet, des de la Tartera, o, amb més dificultat, per la Grallera, per la canal Roja, per la Directíssima, per la Directa, per l'Estasén, per la canal de Riambau, per la canal del Gat, etc. Recordo, fa molts anys ja, que en els focs de camp deiem que el Pedraforca era un símbol de la democràcia; es podria triar qualsevol de les seves vies per a assolir el mateix cim. Llavors, aquesta muntanya, junt amb Montserrat, ha forjat totes unes generacions de jovent i de muntanyencs, donant-los un tremp i una qualitat esportiva que ha transcendit fora de les nostres fronteres. Aquestes dues muntanyes han forjat tots els muntanyencs que de casa nostra han escampat pel món i han projectat el nom de Catalunya arreu de totes les comarques mundials.

Voldria dir que, més enllà, aquesta formació muntanyenca, que té prou importància, ha forjat una joventut ferma, tensa, noble, d'amplis ideals, grimpaire, oberta, neta de cor, i amb uns ideals que ha defensat pertot arreu. Són aquestes generacions les que vibren avui, tenses per la destrucció que té el Pedraforca. Són aquestes generacions les més hipersensibilitzades en l'estrall que s'està fent al peu del Pedraforca.

Podria continuar glossant i fent elogi d'aquesta muntanya i dels que l'admoren, però passariem i sobrepassariem els minuts adequats. Deixeu-me dir que sí a la presa en consideració de la Proposició de Llei. Per tant, sí a la Declaració de paratge natural d'interès nacional del massís Pedraforca-Berguedà, presentada pel Grup parlamentari del PSUC.

El Grup que represento votarà afirmativament la presa en consideració, ja que compartim l'esperit i la filosofia d'aquesta; però, seria d'una ingenuïtat culpable o de portar un lliri a la mà, marcit naturalment, si ens quedéssim aquí. Cal anar més enllà. Cal fer unes matisacions. Cal puntualitzar i clarificar, ja d'entrada, unes doloroses constatacions, ara mateix, dintre dels breus minuts que tenim per a l'ús de la paraula. Heus ací la mostra, diu la Proposta de llei, en l'article 2, número 1: «El Consell Executiu de la Generalitat establirà les normes i reglamentacions, etc., etc.» En el punt número 2: «Per a evitar activitats o aprofitaments que, directament o indirectament, puguin produir la pèrdua dels valors naturals (...) tota actuació que es vulgui emprendre dins de l'àrea protegida, etc.» —faig gràcia de llegir-ho, perquè vostès ja ho coneixen. I bé, sembla simplíssim, sembla clar, sembla contundent que no hi hauria d'haver cap problema. Seria, en aquest cas, qui ho llegís per primera vegada i tingués primera notícia d'aquest afer, perquè és sorprenent, ja que amb la

pregunta que féu el senyor Padullés al senyor Conseller el dia 27 de maig, diu textualment: «A aquest Diputat —el senyor Padullés— que els parla, no se li escapen les dificultats d'intervenir en aquest afer per part de la Conselleria, per part del Consell Executiu, per molts motius, però essencialment, per la qüestió de les competències que ara, en aquest moment, té la Conselleria.» I més enllà continua dient: «Si els informes jurídics que jo tinc no són falsos, és evident que l'explotació no l'ha parada el senyor Conseller en consideració als llocs de treball, perquè a més no l'hauria pogut parar. Ho dic, perquè si els meus informes no són falsos, no té el Consell Executiu competències per a fer una cosa d'aquesta mena.» També diu: «perquè és una mina que té un permís directe d'un Consell de Ministres, que té les característiques de mineria energètica, i això té pas per sobre de tot.» Sense més comentaris.

Un altre punt. Utilitzant un modisme emprat molt justament en aquesta Cambra, diria: no és bo que en un acte inaugural de carretera, allà mateix, es clami per l'estat de la muntanya i s'ometi de dir qui ha concedit el permís d'explotació i en ús de quines prioritats. Però és més encara, que uns dies després es negui la cessió temporal d'uns tècnics competents per a donar eficiència i rapidesa a uns dictàmens sobre el tema. No és bo, no és bo.

D'altra banda, cosa molt justa, una organització sindical demana que no es tanquin les mines a cel obert pels llocs de treball, i uns Diputats presents en aquesta Cambra se n'interessen vivament. Cal puntualitzar, a més, que la contesta del senyor Conseller, aquell dia 27 de maig, sols veia en la seva resposta la remota possibilitat d'actuar a través de la Llei del Sòl i amb un contenciós llarg i difícil. Vostès mateixos. Pensin si ara i en aquest moment seria bo de fer-ho. Evidentment, no seria bo.

També cal aclarir i puntualitzar que el Projecte de Llei que el Departament de Política Territorial presenta al Parlament, en el qual es contempla la protecció dels espais naturals afectats per extraccions a cel obert, no és exactament, com diu la gent, la llei del Pedraforca, sinó d'àmbit de tot Catalunya, amb jurisdicció clara sobre graderes, ciments, etc., i tant de bo que poguéssim tenir —però no la té— jurisdicció sobre les mines del Pedraforca per les raons abans esmentades.

Ara, en els traspassos de mineria, caldrà veure fins on es pot arribar per aquest camí. Em consta que la Conselleria ho està tenint en compte. Aquests, molts, i altres detalls, fan tema que la Proposta de Llei, més enllà de la filosofia profunda i del seu esperit, que compartim, hi ha la possibilitat de crear falses expectatives, de crear confusions, encara més, i crear imatges no autèntiques de responsabilitat, i això, a més d'injust, no és bo de cap manera. La gent està irritada per la falta de clarificació, de tantes i tantes coses, i estiguin segurs els senyors Diputats i les senyores Diputades que si tot plegat encara es volgués utilitzar per a erosionar un determinat Consell Executiu, o la coalició que li dona suport, el que es fa en aquests casos és erosionar el mateix Parlament com a institució. Repetim: votarem que sí a la presa en consideració per la filosofia i l'esperit del tema... —ja hem votat, naturalment, perdó— i també per no jugular l'acció legislativa d'aquest Parlament, que el voldríem viu, eficient i concret. Però anirem amb gran precaució, amb enorme prudència, donades les

implicacions jurídiques i de competències tan difícils en aquest cas, per no caure ni remotament en les possibilitats d'anar altra vegada al Tribunal Constitucional, amb tot el que això comporta. Jo diria, en últim terme, per no desprestigiar més el Tribunal Constitucional.

Finalment, i acabo, senyor President, és molt important tenir ben preparat l'estudi —i repeteixo les paraules exactes de la Proposta de Llei— de l'impacte ecològic i el projecte de minimització de l'impacte o del reacondicionament ecològic de la zona afectada per a actuar tan aviat com sigui possible i amb tota pressa. La restauració, en contra del que molts escèptics creuen, és tècnicament possible en línies generals. N'he vist, personalment, a França, alguna mostra de restauració. No ho sé encara en el cas concret del Pedraforca. També hi ha més escèptics encara en les possibilitats per a assegurar el fons econòmic pertinent aportat per qui correspongui per a dur a terme la tècnica de la restauració. Cal fer un esforç per aconseguir-ho, hi estem tots obligats.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per explicació de vot, en nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Molt Honorables senyors de la Mesa, senyores i senyors Diputats. Bé, jo no m'estendré amb explicacions poètiques i retòriques entorn del Pedraforca, però sí que faré una breu explicació del vot que hem efectuat entorn al massís del Pedraforca, que avui es troba en situació de perill per raons que ja han estat exposades abans que jo per altres senyors Diputats. La salvaguarda del Pedraforca no és un tema nou. Ja fa molts anys que la seva salvació preocupa moltes institucions, preocupa moltes associacions. I en aquest sentit cal recordar, com ja diu l'Exposició de Motius de la Proposició de Llei, que l'any 63 en el Pla d'Ordenació de la Província de Barcelona ja va ésser declarat parc nacional el conjunt del Cadí-Pedraforca. El massís del Pedraforca figura en el catàleg de parcs naturals elaborat per la Diputació de Barcelona l'any 76, figura en el catàleg obert de parcs naturals de l'Institut per a la Conservació de la Naturalesa, és a dir, l'ICONA, i figura en el Llibre Blanc de la Naturalesa com a espai natural important a salvaguardar. Però el que passa en el massís del Pedraforca està passant igualment en altres espais naturals a protegir. És a dir, que determinats interessos privats, que prevalen per damunt d'interessos públics, i aprofitant-se de la passivitat d'una determinada Administració, comporten que el nostre territori s'estigui, progressivament, deteriorant. La Proposició de Llei que avui nosaltres ja hem votat afirmativament, al igual com ja va succeir mesos endarrera quan es va aprovar la nostra Proposició no de Llei per a salvaguardar la zona volcànica de la Garrotxa i altres espais naturals, posa en evidència que sí, que aquest Parlament pot, a base de l'aprovació de lleis puntuals, salvaguardar determinats espais naturals, però que això reclama, i de forma urgent, que aquest Parlament, que nosaltres ens dotem d'una legislació que prevegi de manera ràpida i eficaç que tots els espais naturals de Catalunya puguin ser salvaguardats amb la màxima rapidesa.

Res més que repetir, doncs, el nostre vot afirmatiu a la

Proposició de Llei, que, ni que sigui una redundància, ha estat aprovada per tots els Grups.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Molt breument des del mateix escó per dir que nosaltres hem votat afirmativament la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, en primer terme perquè quan es vota així s'està d'acord amb l'objectiu i la finalitat última perseguida per la Proposició de Llei, i en aquest cas és salvaguardar la riquesa de la fauna i de la flora del Pedraforca. Sí, perquè s'inscriu dintre el principi de restauració que incorpora, per altra banda, el Projecte de Llei actualment en tràmit sobre protecció d'espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives a cel obert, presentat, per tant, pel Consell Executiu de la Generalitat. I sí, perquè en últim terme tot això no és obstacle perquè nosaltres presentem, dintre del termini reglamentari, les esmenes pertinents per a la modificació d'aquells punts que creiem que són millorables o en tot cas entenem que poden ser objecte d'aquestes esmenes. Per aquestes raons, senyor President, el nostre Grup parlamentari ha votat afirmativament aquesta Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, tenint en compte que aquest Parlament ha votat, sense ni una excepció de vot en contra i sense una sola abstenció a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei, creiem que fóra ociós fer perdre el temps a la Cambra amb altres explicacions i renunciem a fer una explicació de vot.

Gràcies.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem al punt següent de l'ordre del dia, el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest al Banc Central de Barcelona.

En nom de la Comissió presentarà el Dictamen el Diputat senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els companys i la companya Diputats que juntament amb mi mateix han format part d'aquesta Comissió, la Comissió d'Investigació dels fets del Banc Central, m'han fet l'honor —i ara els ho agraeixo— que sigui jo qui faci davant la Cambra la presentació del Dictamen elaborat per la Comissió. He de dir que tots i cadascun d'ells tenia mèrits de sobres per a fer-ho, perquè la seva participació a la tasca realitzada ha estat igualment meritòria i esforçada, i d'una manera especial ho ha estat la del Diputat senyor Enric Olivé, que va presidir-nos amb un gran tacte i encert en els nostres treballs. Vull deixar aquí també constància de la gran col·laboració que hem trobat en tots els serveis administratius de la Cambra, i molt especialment en el Lletrat assignat per a l'assessorament de la Comissió.

Dit això, voldria fer ressaltar d'entrada una cosa. Sembla que el temps transcorregut —quasi quatre mesos ja, entre els fets que hem estudiat i el dia d'avui— i la frenètica successió d'esdeveniments polítics hagin de restar transcendència a la decisió que avui ha de prendre aquesta Cambra, però no crec que això sigui així exactament. La història, aquesta història enigmàtica de l'assalt del Banc Central, és un fet d'actualitat permanent desgraciadament encara. I no sols perquè encara no ha tingut ara per ara el corresponent judici davant dels tribunals, sinó perquè la càrrega política que comportava amenaçadorament no s'ha esvaït tampoc. No obstant això, sigui el que vulgui o es pensi el que es pensi de tot això, la Comissió tenia el deure, i el compleix, de donar compliment al manament que va rebre al seu dia, i ho fa amb la presentació d'aquest Dictamen que tots vostès han pogut llegir en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament, número 40, del dia 31 de juliol.

Si es miren aquest Dictamen amb una certa atenció, veuran que la Comissió ha fet un esforç per explicar, amb tot detall, com ha treballat, quines són les vies per on ha transitat la seva anàlisi intel·lectual i, en definitiva, quines són les conclusions finals obtingudes. Hi podran advertir que la Comissió va ser molt conscient de les dificultats que comportava fer la feina que li havia estat encarregada, dificultats, a més a més, incrementades per la circumstància que, com vostès poden recordar, se'ns donava únicament un espai molt breu de temps, fins al final de l'anterior període de sessions, és a dir, escassament dos mesos. Per això, d'entrada, la Comissió va tractar de precisar amb gran exactitud quin era l'objectiu que havia d'assolir, cosa que implicava, naturalment, descartar qualsevol altre objectiu que no li hagués estat explícitament encarregat. La Comissió, doncs, va entendre que la Cambra no li havia demanat de realitzar una investigació exhaustiva dels fets i menys encara de formular un judici penal o jurídic. Aquesta és una feina que correspon als tribunals de justícia, que cal reservar-los escrupolosament partint de la base d'un total respecte a la independència del poder judicial, fins i tot diria en el cas que les seves conclusions fossin contradictòries o divergents amb les conclusions a què nosaltres hem arribat. La Comissió també va ser molt conscient de les limitacions de mitjans amb què havia de treballar i va adoptar un criteri que va ser el de no voler anar més enllà del terreny que podia recórrer. Ara, això sí, en aquests mitjans i en aquest terreny que podia recórrer, hi va voler posar tot el rigor i tota la profunditat. Aquestes preocupacions, senyores i senyors Diputats, les trobaran degudament formulades a l'apartat segon del Dictamen.

Per altra banda, la Comissió no podia perdre de vista quina era la preocupació essencial d'aquesta Cambra quan va fer-li l'encàrrec. La preocupació era la de crear una Comissió que, fins allà on fos possible, determinés si hi havia o no mòbils polítics en aquell fet. La resolució aprovatòria de la Comissió d'Investigació parlava ben clarament de connexions. Per això trobaran tots vostès que el Dictamen s'estén d'una manera especial en el Capítol 3, sobre el que se'n diu «El context temporal dels fets», en el 4, «Sobre les declaracions oficials sobre els fets», i en el 5, «Sobre els fets en els mitjans de comunicació». Capítols, tots ells, de reflexions i dades que ajuden a entendre per

què la Comissió ha arribat al final a les conclusions a què ha arribat.

Em sembla que tothom entén que aquest Dictamen no és ni havia de ser una sentència. Aquest Dictamen havia de ser una reflexió que el poble de Catalunya demanava als seus representants sobre un fet dramàtic, angoixós i en bona part enigmàtic. A la pregunta que legítimament ens feia la gent «i vostès, què pensen de tot això?», el Parlament hi ha de contestar i hi havia de contestar alguna cosa, i la Comissió els proposa que aquesta sigui la resposta, que les nostres conclusions siguin la resposta.

Si ressegueixen el Dictamen veuran que en el Capítol sisè hi ha, amb un cert detall, una ressenya de tot el que ha fet la Comissió per informar-se. Crèiem que era d'estricta lleialtat explicar quines havien estat les seves fonts d'informació. Segur que són poques, quasi segur, però, que no se'n podien utilitzar ni més ni millors. Vostès i tothom que s'hi interessi ho jutjarà. Però tot i que la Comissió té aquest convenciment, vol dir que tan important com la quantitat i la qualitat de les fonts d'informació ha estat l'esforç de reflexió realitzat per a deduir-ne unes conclusions. I aquí voldria destacar —perquè ningú no s'escandalitzi d'això que dic, que pot semblar una justificació de l'escassa actualitat irrefutable del que en podríem dir proves—, voldria dir que, fora del món dels fets de la ciència, tota veritat no s'obté, en darrera instància, fins i tot no l'obtenen ni els jutges ni els tribunals, més que exigint, a través d'un extrem i insubornable acte de convicció moral, i l'última decisió sobre la història que un ha de reproduir. Doncs bé, puc dir-los que tota la Comissió sense una sola reserva, amb una unanimitat absoluta, es fa solidària d'aquestes conclusions que vostès han pogut llegir en l'article vuitè del Dictamen.

Si s'hi fixen bé, aquestes conclusions pretenen donar resposta a tres grans interrogants: qui eren els assaltants, quin mòbil els guiava i qui els podia haver induït.

Les respostes estan redactades amb una gran preocupació perquè les coses quedin clares, però al mateix temps perquè no puguin ser tergiversades. Nosaltres demanàvem que tothom ho entengués així. Per tant, podem dir d'una manera molt sintètica que els assaltants van ser uns onze o pocs més i que entre ells hi havia dos grups que operaven a dos nivells diferents. Podem dir també que es pot deduir que el mòbil principal i desencadenant va ser el de provocar una situació de desestabilització que afavorís l'esdeveniment de posicions involucionistes, mòbil, per tant, polític. I, en tercer lloc, que probablement hi va haver inductors que es localitzen estrictament en grups ultradretans que poden ser, a més a més, connectats amb sofisticats serveis d'informació. Es pot dir això, sintèticament. Però, si us plau, si hem de parlar amb tot rigor, vulguin fixar-se exactament en totes les paraules que responsablement hem escrit en el capítol de conclusions.

I això és tot. La Comissió sap molt bé que no ha pogut revelar amb tota exactitud ni profunditat la imatge confusa d'aquest fet, en bona part enigmàtic, però li sembla que ha donat compliment, satisfactòriament, al mandat rebut d'aquesta Cambra. Tal com diu un vell aforisme, hem fet el que hem pogut; que ho facin millor els qui ho poden fer. Penso que això s'entén clarament. En nom de tota

la Comissió demano, doncs, a tots vostès, que vulguin aprovar aquest Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, tenint en compte la unanimitat absoluta amb què la Comissió presenta el seu Dictamen; tenint en compte també que es tracta també d'un treball molt complet, i que examina dintre dels mitjans de què disposava la Comissió la qüestió sota tots els seus aspectes, la Junta de Portaveus ha considerat unànimement que segurament no calia establir un debat sobre aquest Dictamen, que la Cambra consideraria com a suficient i plenament satisfactòria la seva part expositiva, i que faria seva les seves conclusions. Per tant, proposo a la Cambra que s'aprovi el Dictamen que acaba de presentar el Diputat senyor Casares en nom de la Comissió.

No havent-hi cap objecció, el Dictamen queda aprovat per unanimitat, i pel procediment de votació d'assenyament.

Interpел·lació al Consell Executiu sobre la situació dels antics funcionaris de la Generalitat

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpел·lació al Consell Executiu sobre la situació dels antics funcionaris de la Generalitat, formulada pel Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a presentar la seva interpел·lació, té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana és conscient de les grans dificultats que hi ha per a aconseguir que el nostre autogovern sigui real i perquè es restableixi a Catalunya una situació de justícia envers tots i cada un d'aquells qui l'havien servit. Però creiem que la Generalitat ha d'assumir i posar en marxa els mecanismes adients perquè es repari d'una vegada per sempre la situació vergonyosa en què es troben els antics funcionaris de la Generalitat republicana.

És per aquest motiu que, ja amb data del 2 d'octubre de 1980, el Diputat del mateix Grup parlamentari, el senyor Roig i Magrinyà, va presentar una pregunta al Consell Executiu sobre la qüestió dels antics funcionaris. La resposta obtinguda ens va fer pensar que, a partir d'aquell moment, les coses anirien millor i que es prendrien mesures perquè el ritme fos més accelerat, però, malgrat el temps transcorregut, els tràmits continuen essent feixucs, preocupantment feixucs.

Ja és gairebé història, però un bon dia hi va haver una amnistia. Concretament el 30 de juliol de 1976, per reial decret, es disposava que «los funcionarios repuestos en su condición de tales por virtud de la amnistia, serian reincorporados al servicio y obtendrán destino conforme a las normas en vigor». L'1 d'octubre del mateix any, de l'any 76, l'article segon d'un reial decret deia: «La amnistia beneficiará a los funcionarios afectados en las mismas condiciones que señala el citado Real Decreto.» Es referien, naturalment, al del 30 de juliol, i era per a aplicar l'amnis-

tia als funcionaris de l'administració local. Un any més tard, el juliol del 1977, l'Ordre Ministerial número 16.206 disposava que, «si no existiera en la plantilla de la corporación, vacante de la clase que corresponda al funcionario repuesto, se procederá a crear en ella las plazas necesarias con el carácter de 'a extinguir'». Afegia aquesta Ordre Ministerial que «el acuerdo de la Corporación dará lugar al reingreso inmediato del funcionario en la categoría que ostentaba al ocurrir el cese».

L'Ordre Ministerial número 16.207 de la mateixa data que l'anterior estenia els beneficis de l'amnistia als antics funcionaris de la Generalitat, equiparant-los als de l'Administració local. El Reial Decret del 2 de maig de 1978 deixa prou clar que els beneficis a aplicar són els mateixos que hi ha a l'Administració local o de l'Estat, i la reintegració als cossos de funcionaris en escales a extinguir de l'Estat o de les diputacions.

Bé, l'amnistia va ser concedida el juliol del 1976 i, a partir d'aleshores, comença un procés que a hores d'ara no veiem quan acabarà. Als antics funcionaris que tenien o tenen més de setanta anys, se'ls aplica l'amnistia i se'ls passa a classes passives, d'acord amb la Llei del 7 de febrer de 1964, però una cosa que era tan senzilla ha suposat un procés llarguíssim en el curs del qual molts han mort sense haver tingut l'oportunitat d'ésser compensats.

Un capítol a part serien els qui tenien menys de setanta anys, ja que no se'ls ha reintegrat i no se'ls ha donat cap mena de destí. Uns continuen esperant que se'ls reincorpori, si més no en aquelles places amb caràcter de «a extinguir», de què ja he fet esment abans. Pràcticament res. Només una vintena, com a molt, ho han aconseguit, i només quan es tractava de personal subaltern amb coeficient 1,3. Molts altres han demanat la jubilació anticipada o voluntària, i, malgrat estar a punt de complir els seixanta-cinc anys, no han rebut resposta o, si l'han rebuda, hauran hagut d'esperar dos anys per a cobrar.

L'Honorable senyor Conseller ens podrà donar xifres i dades més concretes sobre aquest punt. Des de l'amnistia s'han fet un seguit de llistes; les primeres s'han resolt —almenys sobre el paper— i han estat aprovades sense que vulgui dir que cobrin. Als qui tenien més de setanta anys, se'ls reconeixien els drets actius i passius des de l'amnistia, mentre que, als de menys de setanta anys, només els eren reconeguts des del moment en què fossin reintegrats o que passessin a la condició de jubilats. Però, com que no se'ls reintegra, o se'n demora la jubilació, estan igual com abans.

Referent a les llistes, la número 4 es va enviar a Madrid pels volts del Nadal del 1980, i pot estar encara pendent de resolució. La cinquena es va enviar el passat mes de maig o de juny, i la sisena encara és en tramitació a Barcelona.

Ens hem de preguntar: quin és el problema perquè les coses vagin d'aquesta manera? Haig de dir que penso que és manca d'interès. Quan el senyor Pagonavarraga en tenia cura, el ritme era molt superior a l'actual. Haig de dir també que la Comissió Estat-Diputacions no es reuneix des de fa molt de temps i, si es reuneix, no ho sembla, ja que no s'aproven les llistes. Prego que se'ns digui en quina situació estan els qui van demanar la jubilació anticipada, els quals corresponien a la segona llista.

Naturalment, senyores i senyors Diputats, això no pot

continuar d'aquesta manera, perquè els afectats que no cobren tampoc no tenen dret als beneficis de la Seguretat Social ni de les mutualitats de funcionaris. Cal resoldre la totalitat d'instàncies pendents sol·licitant la jubilació avançada; l'Associació d'Antics Funcionaris en té concretament més de cent de pendents de resolució. Cal demanar a Madrid que es reuneixi la Comissió per a resoldre la cinquena llista i demanar, al mateix temps, que en la resolució s'indiquin els motius pels quals es refusen expedients, si se'n refusen.

Per a la confecció de la sisena llista, per part de la Funció pública de la Generalitat, s'ha de tenir present que, segons una disposició del Ministeri d'Hisenda, el dret a la percepció d'endarreriments caduca en complir-se els cinc anys de la publicació de la Llei d'Amnistia.

L'Honorable senyor Conseller sap que els tràmits han comprès tot el període de la Generalitat provisional, i que ja som gairebé a la meitat de la present legislatura. La Generalitat té un deute amb aquells qui en foren funcionaris en l'etapa republicana. Militars, membres de cossos armats, funcionaris municipals i de l'Estat han resolt ja, des de fa molt temps, el seu problema, perquè se'ls va aplicar correctament el Decret d'Amnistia. La Generalitat no pot consentir que l'Estat faci una discriminació en contra dels seus antics funcionaris. Si la Generalitat no pressiona, l'Estat continuarà fent-se l'orni, com fins ara. No podem romandre amb els braços plegats. Cal anar a Madrid a discutir-les, senyor Conseller, i que la Generalitat exerceixi tota la pressió política que sigui necessària perquè això s'arregli d'una vegada per sempre.

Aquest és el motiu principal de la interpellació. Primer, obtenir dades més precises sobre aquesta qüestió i, segon, obtenir el compromís que el Consell Executiu intervindrà a Madrid per tal d'exigir-ne la més ràpida tramitació fins al darrer expedient.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, espero que la resposta a la interpellació que m'ha estat feta pel senyor Alay aportarà totes les dades que voldria trobar en la meva resposta, però, en tot cas, li faig oferiment de totes les dades de tots els antics funcionaris que han presentat sol·licitud per a ésser inclosos en els beneficis d'amnistia, un per u, amb tot el detall, degudament informatitzats, i amb el detall de la seva situació actual per tal que pugui comprovar més a bastament les dades que jo ara facilitaré a la Cambra.

És per a dir-li, d'alguna manera, també que, deixant de banda noms de funcionaris que puguin haver estat o que estiguin al servei de la Generalitat, des del dia que jo vaig anunciar que aquest seria un tema especialment de la meva dedicació, ho ha estat, i que hem fet molts esforços per a intentar resoldre coses que ens sembla que han estat resoltes o que estan en procés de resoldre's molt satisfactoriament.

En disposar-me a donar, doncs, resposta a la interpellació que formula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Albert Alay, vull fer constar, en

primer lloc —ja ho vaig fer el dia que em va ser feta la pregunta pel senyor Roig— que el Consell Executiu comparteix plenament la preocupació per la problemàtica dels antics funcionaris de la Generalitat i que ha anat efectuant fins ara totes les gestions i totes les actuacions al seu abast per tal de donar una solució justa i satisfactòria a la situació d'aquests funcionaris. Abans d'entrar en detalls en relació amb la situació actual d'aquest procés, crec que cal recordar quin és el marc legal que condiciona totes aquestes actuacions i quin és el paper i quines són les facultats de decisió que la Generalitat té atribuïdes en relació amb el tema de l'aplicació de l'amnistia als seus antics funcionaris.

Com els senyors Diputats ja saben, la norma legal —n'ha fet referència el senyor Alay fa un moment— que regula l'aplicació de l'amnistia als funcionaris de la Generalitat de Catalunya és el Reial Decret 1081/78, del 2 de maig. Aquest Reial Decret es va dictar com a desenvolupament del Reial Decret 10/76, del 30 de juliol, sobre amnistia i posteriorment a l'Ordre del 6 de juliol de 1977 que dictava normes sobre la forma de sol·licitar els beneficis dels antics funcionaris de la Generalitat, com a pas necessari per a obtenir el coneixement previ de les dades referents al seu nombre, situació i altres extrems.

És evident que tota la dinàmica dels treballs d'aplicació de l'amnistia ha estat condicionada pel plantejament d'aquests Reials Decrets, que responen, primordialment, no tant a la intenció de reconèixer uns drets com a la d'anul·lar les penes i les sancions derivades de la comissió de delictes i faltes d'intencionalitat política i d'opinió així com d'infraccions administratives.

Aquest plantejament té una conseqüència transcendental en el procés subsegüent, en el sentit que el reconeixement del dret a pensió constitueix, en tot cas, un dret derivat de la prèvia aplicació de l'amnistia. Cal recordar, així mateix, que les facultats de resolució corresponen exclusivament als Ministeris de la Presidència i d'Hisenda, a proposta de la Comissió interministerial creada a l'efecte, presidida pel Director general de la Funció pública del Ministeri de la Presidència i integrada, d'acord amb el que disposa l'Ordre Ministerial del 29 de juny de 1978 pels vocals següents: l'Inspector General del Ministeri de Finances, el Subdirector de la Direcció General de Pressupostos del Ministeri de Finances i el Subdirector General de Classes Passives del mateix Ministeri, el Subdirector General de Programació i Personal del Ministeri d'Educació i Ciència, el Subdirector General de Personal de la Direcció General d'Administració Local, l'Inspector General de Serveis i Personal del Ministeri de l'Interior, dos representants de la Generalitat, un representant de cadascuna de les Diputacions catalanes i, finalment, el Secretari General de la Comissió Superior de Personal que actua com a Secretari de la Comissió. Així mateix, el Ministre de la Presidència pot incorporar a la Comissió els representants de qualsevol altre Departament ministerial, els directors de programes i els assessors tècnics que consideri convenient.

És fàcil constatar que àdhuc considerada la forma unitària, la representació catalana constitueix minoria dintre de l'esmentada Comissió, i que aquesta condició minoritària és encara més accentuada si es considera aïllada-

ment la representació de la Generalitat. La conseqüència d'aquesta situació és que les possibilitats d'influir en el règim de funcionament i en les decisions de l'esmentada Comissió des de la mateixa Comissió són forçosament molt limitades. Des d'un punt de vista funcional, la recepció, la classificació i la tramitació de les peticions corresponents correspon, d'acord amb la normativa establerta per l'ordre del 6 de juliol de 1977, a les Diputacions. Malgrat això, des del moment de la reinstauració de la Generalitat, aquesta va intervenir-hi, en un intent d'impulsar el procés, intent que cal entendre més com un suport de caire polític que no pas com una substitució de responsabilitat administrativa, substitució que no hauria estat realista pretendre, donada la manca de mitjans de què disposava en aquells moments la Generalitat.

Solament a partir de l'aprovació del Pressupost de 1981, que comportava la de les plantilles actuals, ha estat possible d'incrementar substancialment el ritme dels treballs, de manera que en aquest moment l'elaboració dels estudis previs per a trametre a la Comissió interministerial les sol·licituds presentades és pràcticament finalitzada, mitjançant la preparació del sisè lliurament que inclou un total de 408 peticions, que constitueixen, junt amb les peticions ja trameses anteriorment, la totalitat de les que han tingut entrada abans del 30 de juny d'enguany que tenen completa llur documentació.

Puc afirmar que no hauria estat possible d'arribar a aquesta situació si els treballs haguessin estat continuats d'acord amb el ritme anterior. Restaran únicament 140 expedients pendents de resoldre, després de trametre aquestes 408 peticions, que abans de finalitzar aquest mes seran a Madrid. Restaran només 140 expedients per a trametre, corresponents a les següents situacions: 104 d'aquests expedients pendents de completar documentació o d'aportar-hi informació per a la seva qualificació definitiva, i 36 expedients pendents d'estudi ja que són expedients entrats amb posterioritat al primer de juliol d'enguany.

Feta aquesta necessària introducció, passaré tot seguit a donar compte de la situació actual del procés. Fins al moment han estat resolts favorablement pels Ministeris de la Presidència i de Finances, a proposta de la Comissió interministerial creada a l'efecte, un total de 1547 expedients, i tenim dades que ens permeten esperar raonablement que en un termini curt es resoldran en aquest mateix sentit uns altres 392 expedients. Aquest grup constitueix la pràctica totalitat dels peticionaris que han pogut acreditar degudament la seva condició de funcionaris amb propietat, i corresponen als tres primers lliuraments, ja aprovats definitivament, al quart, aprovat provisionalment, al cinquè, ja tramès i pendent d'aprovació per la Comissió interministerial, així com el sisè enviament, al qual m'he referit anteriorment, que preveiem que quedarà completat en el transcurs del present mes de setembre.

S'ha tramès també un altre grup de 1103 peticions corresponents als membres dels antics cossos de seguretat. Aquestes, correspon resoldre-les a la Direcció General de Seguridad del Estado, la tramitació de les quals s'ha efectuat al marge de la Comissió interministerial, a través d'una relació directa entre l'esmentada Direcció General i els sol·licitants amb el nostre suport administratiu i po-

lític. Sabem que la majoria d'aquests expedients estan resolts favorablement i llurs beneficiaris —la majoria també— reben les corresponents pensions amb regularitat.

Estimem que dintre d'aquest grup resten —per això en dic la majoria— per a resoldre, per manca de documentació, aproximadament el vint per cent de les sol·licituds. Els 1547 expedients resolts favorablement a proposta de la Comissió interministerial, ho han estat d'acord amb el detall següent: 992 corresponents a antics funcionaris que ja han complert l'edat de jubilació forçosa o bé han deixat hereters, als quals s'ha declarat integrats a efectes passius; en la seva majoria perceben regularment les pensions corresponents. 52 funcionaris que pel fet de trobar-se vinculats a l'Administració, bé en situació activa o passiva, els ha estat reconeguda únicament l'antiguitat a tots els efectes, en els casos dels passius, i d'acord amb les limitacions que estableix la Llei 70/78 del 25 de desembre, en el cas dels funcionaris que es troben en situació activa. 503 expedients, els que presenten un major grau de complexitat, pel fet de no haver complert l'edat de jubilació forçosa, han estat declarats integrats provisionalment amb motiu de vacant en els diversos cossos o escales de l'Administració civil de l'Estat. La situació que es planteja a aquests 503 funcionaris és diferent, segons que hagin complert o no l'edat de 65 anys. Com a conseqüència de les diferents gestions realitzades en aquest sentit, s'ha pogut aconseguir que a tots aquells que hagin complert els 65 anys d'edat, se'ls atorgui, prèvia sol·licitud en aquest sentit, la integració i la jubilació voluntària, simultàniament, sense que això comporti pèrdua de cap dret econòmic en relació amb els que han complert l'edat de la jubilació forçosa. El total de funcionaris que es trobaven en aquesta situació el 31 d'agost era de 353, i la seva pensió, igual com en els casos de jubilació forçosa, suposa el vuitanta per cent del salari regulador. Resta un altre grup, de 150 funcionaris, per sota dels 65 anys, els quals poden sol·licitar igualment la integració i jubilació voluntària i simultània, però en aquest cas l'import de la pensió es redueix al seixanta per cent del salari regulador, és a dir, un vint per cent menys que els qui ho sol·liciten havent complert l'edat de 65 anys. Aquest personal té també la possibilitat de sol·licitar el pas a la situació d'excedència voluntària, fins a arribar a l'edat dels 65 anys.

La situació que presenta majors problemes és la dels qui desitgen integrar-se efectivament en el seu cos o escala, donat el reduït nombre de les places que es convoquen i el fet que aquesta incorporació podria suposar que se'ls assignessin destinacions molt allunyades dels seus llocs habituals de residència. Val a dir que el nombre o el percentatge dels qui estan en aquesta situació de voler incorporar-se a llocs de treball és la menys important del conjunt.

Com sigui que les instàncies sol·licitant aquesta integració i jubilació, a la qual ara feia referència, simultàniament, han estat trameses en molts casos directament pels interessats al Ministeri corresponent, no és possible de saber exactament el nombre dels qui ho han sol·licitat. Sabem el nombre dels que hi tenen dret i n'hem fet referència; no sabem el nombre dels qui ho han sol·licitat, ateses, com deia abans, les gestions directes entre molts dels afectats i el Ministeri corresponent. Sí que sabem, no obstant, les

que han passat a aquesta situació, que han estat publicades en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. En total són 115 els expedients resolts i publicats en aquest sentit. Sabem també, però, que hi ha hagut resolucions que han estat comunicades directament als interessats pel Ministeri de Finances, sense haver estat publicades en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, ni comunicades a la Generalitat.

No hem considerat necessari, fins a aquest moment, seguir la tramitació posterior d'aquests expedients, ja que en termes generals es van resolent regularment en un termini que oscil·la de tres a cinc mesos des de la data de sol·licitud. I, d'altra banda, suposaria una activitat burocràtica de gran complexitat, en no haver-hi un organisme que centralitzi la seva tramitació, la qual cosa obligaria a realitzar les gestions en cadascun dels Ministeris afectats. Sí que intervenim, en canvi, en tots aquells casos en què ho sol·licita l'interessat, que corresponen, lògicament, a aquells expedients en què es planteja algun tipus de dificultat.

La resta dels expedients que no han estat objecte de resolució favorable suposa un total de 1 252. Així mateix, a més d'aquests 1 252, que no han estat objecte de resolució favorable, 324 peticions han estat expressament denegades pel fet de considerar que no procedeix el reconeixement dels drets derivats de l'aplicació de l'amnistia per les causes següents: 59 pel fet de no haver estat separats del servei com a conseqüència de la depuració política; 10 pel fet de no reunir els peticionaris la condició d'hereters del causant, segons les normes legals aplicables; 63 pel fet d'haver estat vinculats, els causants, a altres institucions diferents de la Generalitat, la qual cosa comporta que la resolució dels expedients no correspongui a la Comissió interministerial; 192 pel fet de no haver acreditat suficientment llur servei a la Generalitat. Així mateix, entre aquests 1 252 expedients, dels quals ja hem aclarit 324, n'hi ha un grup de 168 pendents de resolució en els quals es donen circumstàncies anàlogues a les que van determinar la denegació dels anteriors, raó per la qual, tot i que no s'ha pronunciat definitivament la Comissió, raó per la qual, ho repeteixo, és previsible que llur resolució sigui en el mateix sentit, amb la reserva esmentada que la Comissió encara no s'hi ha pronunciat definitivament.

Aquests expedients poden ser agrupats tal com segueix: 10 pel fet de no haver estat els titulars objectes de la depuració política; 2 pel fet de no reunir els peticionaris la condició d'hereters; 31 pel fet d'estar vinculats a altres institucions que no són la Generalitat ni cap de les que en depenen; 14 pel fet d'haver prestat serveis durant un període de temps inferior a sis mesos, termini que, d'acord amb els criteris defensats per la representació catalana a la Comissió, constitueix el període mínim exigible per a la consolidació de la condició de funcionari; 72 que no han acreditat llurs serveis a la Generalitat, i 39 per altres motius. Resten, per tant, un total, deduïts aquests dels 1 252 que hem dit, resten, per tant, un total de 760 expedients pendents, dels quals 600 ja han estat tramesos a la Comissió, i 160 estaran inclosos a la sisena tramesa, en els quals concorren les següents circumstàncies: d'aquests 760 expedients, que són els que no han estat encara resolts, 600 que ja són a la Comissió, i que la Comissió ha guardat per a meditar-hi més profundament, i 160 que entenem que de la sisena tramesa guardarà la comissió pels mateixos motius. En

aquests 760 concorren les circumstàncies següents: un grup de 78 peticions, de les 760, si bé han provat documentalment que van prestar serveis a la Generalitat, no han pogut acreditar llur nomenament en propietat, la qual cosa comportaria, d'acord amb els criteris adoptats en principi per la Comissió interministerial, la seva exclusió de l'àmbit d'aplicació de l'amnistia. En aquest punt resideix un dels temes clau de tot el procés. La representació catalana a la Comissió interministerial ha defensat un criteri favorable a l'aplicació dels beneficis de l'amnistia a aquest personal, la qual cosa ha permès evitar, fins al moment, una resolució denegatòria dels casos plantejats. Això no obstant, és indubtable que malgrat que la Comissió ha arribat a acceptar la interpretació de la condició de funcionari en un sentit ampli, que permetrà l'aplicació de l'amnistia a aquest personal, la posició predominant en el si de l'esmentada Comissió, sobre la base d'arguments difícilment rebatibles des d'un punt de vista estrictament jurídic, és que aquesta aplicació no pot suposar altra cosa que l'anul·lació de les sancions imposades i la reposició dels amnistiats a la situació que tenien en el moment de llur separació del servei, sense que això comporti més drets que els que en aquell moment estiguessin preestablerts en les situacions esmentades.

La manca de normes concretes que defineixin els drets passius inherents a aquestes situacions determina perspectives bastant desfavorables a un reconeixement de l'aplicació de l'amnistia, que l'aplicació de l'amnistia hagi de comportar, en aquests casos, dret a pensió. Un altre grup de 15 funcionaris, d'aquests 760 que dèiem, en condicions anàlogues a l'anterior, però que no aporten més prova que la seva prestació de serveis a la Generalitat, no aporten més prova que una declaració testificada. En aquests casos, a les dificultats que hem esmentat en el punt anterior, s'hi afegeix la de l'eventual reconeixement que la Comissió vulgui donar a aquesta prova.

Un altre grup de 28 peticionaris que tenen nacionalitat diferent de l'espanyola. En aquest grup cal distingir aquells casos en què l'adquisició de nova nacionalitat ha comportat la pèrdua de l'espanyola, i aquells altres que, per correspondre a països amb els quals hi ha conveni de doble nacionalitat, aquesta adquisició no ha representat la pèrdua de la nacionalitat originària. Encara que aquests casos es troben pendents, hi ha perspectives bastant favorables amb vistes a una resolució satisfactòria tant en un cas com en l'altre. Finalment, hi ha un altre grup de 39 sol·licituds, ja trameses a la Comissió, pendents de resolució per motius diversos que no es poden especificar agrupadament. Aquesta és, senyores i senyors Diputats, la situació actual del procés.

Crec poder afirmar que el Consell Executiu ha mantingut una línia d'actuació totalment activa, encara que forçosament condicionada per les limitacions imposades per l'ordenament legal a les quals m'he referit en començar.

Aquesta línia d'actuació s'ha reflectit bàsicament en dos tipus de gestió, que corresponen, específicament, a objectius generals, orientats a resoldre problemes que afecten diferents grups o col·lectius de funcionaris afectats i, a un altre nivell, a gestions individuals encaminades a resoldre el problema singular que, a través de diversos conductes, es plantegen contínuament. Entenc, així mateix,

que cap dintre del marc jurídic vigent alguna altra possibilitat que la de mantenir les línies d'actuació ja iniciades, sense perjudici, lògicament, de les possibles iniciatives que es puguin adoptar des d'altres àmbits en aquest camp.

I vull acabar reafirmant, al Grup interpellant, al Diputat que n'ha estat portaveu, a tots els Diputats d'aquesta Cambra, que continuarem, si podem, en una línia de més activitat encara per fer possible la resolució dels 760 expedients que queden encara pendents de resoldre, d'un total de 3.331 expedients que han passat per la Generalitat i han estat elevats a la Comissió Interministerial corresponent.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alay desitja replicar la intervenció? Té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'Honorable senyor Conseller, senyor Vidal i Gayolà, ens ha fet un balanç molt detallat de la situació de tots els expedients. L'hi agraeixo, en nom del Grup, sincerament. Eren dades que necessitàvem conèixer. També li agraeixo, al mateix temps, l'oferiment perquè el Departament de la Funció Pública ens pugui informar i mantenir-nos més al corrent. Tot això ho farem perquè volem estar al corrent d'aquesta qüestió. Però de la manera com s'ha expressat, o potser jo no ho he sabut interpretar bé, ha donat la sensació, la impressió, com si els afectats per la major part dels expedients que estaven resolts a Madrid ja haguessin cobrat. I això em consta que no és així en absolut. Hi ha moltíssims expedients que estan resolts des de fa dos anys el pagament corresponent dels quals encara no s'ha fet efectiu. Si estic confós, agrairé que se m'indiqui, i aleshores intentaré saber de què es tracta.

Pel que fa a la Comissió Interministerial, el que no ha dit l'Honorable senyor Conseller és si vertaderament s'havia reunit o no. Les notícies que jo en tinc és que no s'ha reunit durant una temporada de molts mesos. Possiblement un any. No ho puc afirmar, però per això desitjaria que el senyor Conseller m'ho digués. Perquè és evident que mentre no es reuneixi la Comissió Interministerial les llistes no es podran aprovar. Comprenc que les coses s'han de meditar, i les Comissions Interministerials a Madrid solen meditar bastant les coses, però si per la meditació es prenen temporades llargues entre sessió i sessió, naturalment no són eficaces i no es resol absolutament res. D'altra part, el nostre interès era de saber si el Consell Executiu prendria mesures polítiques, no a través exclusivament de la Comissió Interministerial, sinó d'una acció política decidida a Madrid, parlant amb qui calgui, perquè la tramitació sigui vertaderament eficaç i acabem d'una vegada amb aquesta qüestió tan vergonyosa per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir altre cop?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: (de l'escó estant). Des de l'escó, senyor President. No podria precisar exactament la data de l'última reunió de la Comissió Interministerial. En tot cas no fa un any, això ho podria assegurar, que les gestions s'han fet tal com explicava abans i es continuen fent a nivell polític. Hem aconseguit

—i em sembla prou important— que tots els funcionaris que no arriben als 70 anys, que estan entre els 65 i els 70, puguin demanar la incorporació i la jubilació voluntària anticipada sense pèrdua de cap dret econòmic, i això agafa un gruix molt important de funcionaris; i hem aconseguit, a més, que tots els qui no han arribat als 65 anys —evidentment perden un vint per cent— ho puguin fer o, en tot cas, puguin demanar l'excedència voluntària fins a arribar als 65. Crec que això és prou important per a tot-hom.

D'altra banda, voldria dir que nosaltres no tenim coneixença, si no ens ho expliquen, de les dificultats de cobrament que puguin tenir els funcionaris, en el moment que els han estat reconeguts els drets sobre una línia directa entre el funcionari i el Ministeri corresponent per tal d'obtenir el cobrament de les classes passives que li han estat assignades. Nosaltres ajudarem tots els antics funcionaris que ens visitin i ens expliquin les dificultats que puguin tenir en aquest sentit, però si aquesta relació directa té dificultats, i aquestes dificultats no ens són exposades, nosaltres difícilment podrem actuar per a afavorir els qui puguin tenir dificultats. Jo no m'hi he negat mai, al contrari; hem fet moltes gestions en aquest sentit i farem totes les que ens siguin presentades.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Fons de Garantia Salarial

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre el Fons de Garantia Salarial, formulada pels Diputats senyors Francesc Vicens, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la interpellació sobre el Fons de Garantia Salarial que han formulat els Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat i d'Esquerra Republicana va entrar a registre en aquest Parlament el dia 16 de juny. Tanmateix, però, la seva història és molt més sentida; vull dir, la història del problema del Fons de Garantia Salarial dintre d'aquest Parlament. Concretament el tema va començar a ser tractat i debatut per aquest Parlament a la Sessió Plenària que va tenir lloc el dia 2 d'octubre de l'any passat. I en la resolució 11 de les aprovades pel Parlament en ocasió del Ple a què m'acabo de referir, s'encarrega al Consell Executiu de la Generalitat que gestioni des de la Comissió Mixta de Transferències el traspàs del Fons de Garantia Salarial.

Les senyores i els senyors Diputats saben l'enorme importància que aquest Fons de Garantia Salarial té per a les condicions de vida de milers de treballadors, de tots els milers de treballadors que estan sense feina i que les empreses en què treballaven no estan en condicions de pagar els salaris deguts. I els senyors i senyores Diputats saben també, perquè sobre aquestes qüestions es va donar informació a la Comissió de Política Social, la pèssima gestió que l'Administració central de l'Estat porta d'aquest Fons de Garantia Salarial. És, per tant, molt natural que aquest

Parlament s'hagués preocupat seriosament en el debat del 2 d'octubre de l'any passat que fos traspassada a la Generalitat de Catalunya la gestió del Fons de Garantia Salarial. Però la formulació de la resolució onzena d'aquell Ple ordenant al Consell Executiu que gestioni des de la Comissió Mixta de Transferències aquest traspàs, desgraciadament feia impossible que el traspàs fos gestionat. Efectivament, les senyores i els senyors Diputats saben que la Comissió Mixta de Transferències només pot gestionar traspassos de serveis inherents a les competències de la Generalitat. Aquest és el llenguatge que utilitza, precisament, la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut de Catalunya. Traspassos de serveis inherents a les competències de la Generalitat de Catalunya. I bé, el Fons de Garantia Salarial no és cap servei inherent a aquestes competències. N'està exclòs, d'una manera explícita, per l'article 11.2 de l'Estatut, que exclou de les competències de la Generalitat, reservant-les a l'Administració central de l'Estat, els Fons nacionals i de feina.

Tanmateix, però, aquest article 11.2 especifica literalment: «sens perjudici d'allò que estableixin les normes de l'Estat sobre aquestes matèries». És a dir que pot haver-hi una norma de l'Estat que, malgrat que l'Estatut en l'article 11.2 exclou com a competència de la Generalitat aquest servei, una norma de l'Estat li cedeixi la gestió. És a dir que apareix la possibilitat que la gestió política de govern a govern, de Govern de la Generalitat a Govern de Madrid, obtingui per a la Generalitat de Catalunya la gestió del servei de què tractem: el Fons de Garantia Salarial.

És justament per a esmenar aquesta formulació desgraciadament incorrecta de la resolució 11 del Ple del 2 d'octubre, que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat va plantejar una proposició no de llei que va ser substanciada en la Comissió de Política Social el dia 16 de juny passat.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar una esmena —no pas contradictòria amb el contingut de la proposició no de llei del PSUC, sinó plenament coincident, com ho prova el fet que el Grup parlamentari del PSUC va fer seva l'esmena nostra, d'Esquerra Republicana— que tenia com a finalitat una redacció tècnica correcta que no fos contradictòria amb el text de l'Estatut, per a obtenir el traspàs del Fons de Garantia Salarial. Malauradament aquesta proposició no de llei del PSUC només va ser sostinguda pel Grup d'Esquerra Republicana en la Comissió de Política Social, i va ser rebutjada. Va ser rebutjada, creiem, el Grup parlamentari del PSUC i el meu Grup parlamentari, tal vegada per la confusió que es va crear durant el debat en la Comissió de Política Social. I és per aquesta raó que tots dos Grups van resoldre de presentar una interpellació al Govern a fi d'aclarir aquests extrems que ara he explicat, i que això fes possible la presentació d'una moció subsegüent a la interpellació que fos aprovada pel Ple del Parlament de Catalunya.

La nostra interpellació va ser, doncs, entrada el dia 16 de juny a registre del Parlament. Però el dia 29 de juny, un dia abans d'acabar el període de sessions anterior al que avui comencem, en el debat sobre política d'ocupació, va ser aprovada per aquest Parlament una resolució el text de la qual, la part fonamental del text diu: «El Parlament mana al Consell Executiu que faci totes les gestions neces-

sàries perquè abans del 31 de desembre d'enguany siguin traspassats a la Generalitat de Catalunya a), b), c), la gestió del Fons de Garantia Salarial.» Aquesta formulació, aprovada pel Ple del Parlament el passat 29 de juny en la seva resolució, és tècnicament correcta, és plenament coincident amb les previsions de l'Estatut i utilitza gairebé el mateix llenguatge que utilitzàvem el Grup parlamentari del PSUC i el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana en la interpellació a què m'estic referint, i que s'havia de substanciar en la sessió d'avui. Fent-la inútil. I ens felicitem, el Grup parlamentari del PSUC i el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que aquest Parlament hagi ja aprovat la resolució el 29 de juny, amb posterioritat a haver entrat la interpellació nostra, que utilitza exactament el nostre llenguatge i la nostra argumentació. Per aquest motiu és una satisfacció per a tots dos Grups parlamentaris el fet de retirar en aquest moment la interpellació que sobre el Fons de Garantia Salarial volíem formular al Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La interpellació ha quedat retirada i l'Honorable senyor Conseller de Treball no desitja intervenir.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reglamentació d'escorxadors

Passem, doncs, al punt següent, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la Reglamentació d'Escorxadors, formulada pels Diputats senyors Pere Ayguadé i Xavier Guitart, del Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Honorables senyors de la Mesa, senyores i senyors Diputats, no entrarem aquí a parlar de quin és el contingut del reglament tècnic sanitari sobre escorxadors, sales de desfer, sales d'emmagatzemar, i també la distribució de les carns i de les despulles. Perquè això serà motiu, en el futur, de noves i importants discussions, perquè està en l'ànim, suposo, de la Cambra, perquè ho està també en l'ànim de la majoria del poble de Catalunya, uns fets greus, que són del coneixement d'aquesta Cambra, i també, com dic, de tot el poble de Catalunya.

El motiu de la nostra interpellació ve donat perquè l'Administració de l'Estat, en el seu Reial Decret 3 263/76 del 26 de novembre, va aprovar un reglament —que és el reglament abans esmentat— que a la seva Disposició Transitòria Primera donava un termini de quatre anys, comptant a partir del 6 de febrer de 1977, perquè tots els afectats, persones físiques o jurídiques, que no complissin les normes establertes en la reglamentació esmentada adaptessin les seves instal·lacions i funcionament a les exigències d'aquestes. La mateixa Administració estatal, i segons Reial Decret 158 del 16 de gener de 1981, va prorrogar per dos anys el termini d'adaptació de les instal·lacions, comptant a partir del 5 de febrer de 1981. També assenyalava que la moratòria solament s'entendrà concedida a aquells que presentin avantprojecte de les modificacions necessàries; així com el compromís de la data d'iniciació i finalització de les obres i la presentació de l'avantprojecte del compromís d'obres hauran de fer-se

dintre dels sis mesos següents a la data de publicació del Reial Decret 158, com ja dèiem, del 5 de febrer de 1981. El no compliment d'aquests requisits exigits contemplarà la clausura de les instal·lacions requerides en el reglament esmentat anteriorment.

El Decret 1 644 del 5 d'agost de 1981, posterior a la presentació d'aquest reglament: l'Administració de l'Estat va presentar aquest altre Decret, pel qual tornava a donar un termini, una moratòria de presentació dels avantprojectes fins al 31 d'octubre d'aquest mateix any. Si, a més, el que feia era mantenir el període de dos anys, fet amb el Decret 158 de data 5 de febrer, com a termini màxim per a la clausura dels escorxadors que no haguessin adaptat les seves instal·lacions al reglament tècnic sanitari.

Què passaria a Catalunya, o quina és la situació creada per la publicació d'aquests Decrets. Doncs bé, només hi ha un sol escorxador en tot Catalunya que estigui dins de les normes que es contemplen en aquest reglament tècnic sanitari; per tant, la resta d'escorxadors municipals de Catalunya s'haurien de tancar, s'haurien de clausurar. Això entra en contradicció amb l'article 103 de la Llei de Règim Local del 24 de juny de 1955, que obliga els ajuntaments a tenir un servei d'escorxadors en els municipis de més de cinc mil habitants. Però és que, a més, nosaltres pensem, tenim la seguretat, que en aquest sentit coincidirem amb les Conselleries afectades, que no és una sola, perquè en aquests temes s'acostuma a barrejar l'Administració, en aquest cas, la Conselleria de Comerç, la Conselleria d'Agricultura, la Conselleria de Sanitat, la Conselleria de Governació, en fi, tota una sèrie de Conselleries, per la qual cosa es produeix un marmàgnum tal, de la mateixa manera que a l'Administració de l'Estat, que difícilment es fa un control que s'hauria de fer en els mateixos escorxadors, no tan sols de les produccions, sinó també de la sanitat dels mateixos animals.

Però aquests escorxadors donen uns serveis; uns serveis, alguns dels quals es poden avaluar amb unes rendibilitats directes, i uns altres amb unes rendibilitats indirectes. Les rendibilitats directes són els costos dels mateixos serveis, que són molt importants. Els costos indirectes són aquells que afecten directament el consum; per exemple, la mitjana del consum de les famílies de l'Estat espanyol quant a productes alimentaris supera el 48% de les despeses de tot el seu salari. Això si tenim en compte que les famílies més, per dir-ho d'alguna manera, deprimides, oprimides —com vostès ho vulguin dir—, superen per molt el 60%, i que el 12% del total d'aquest salari es gasta en carn, en el consum de carn, a ningú no li estranya que és molt important disposar d'una bona xarxa d'escorxadors municipals, perquè qualsevol variació en el sacrifici d'aquests animals incideix directament en l'índex del cost de la vida; i més si tenim en compte que Catalunya és un important sector ramader, a pesar que nosaltres aquí tenim una gran quantitat d'escorxadors frigorífics i industrials, però que els escorxadors municipals en aquests moments ja absorbeixen més del 20% de tot el sacrifici del nostre país. Però és que, a més, hem de tenir en compte que l'escorxador és l'únic filtre, l'únic filtre pel qual absolutament tota la producció ramadera ha de passar, per tant, és el lloc ideal per a produir un control no tan sols per a la sanitat humana, sinó també per a la sanitat animal; a ningú no se li escapa

que aquí, al nostre país, tenim una sèrie d'epizoòties, com són la febre porcina africana, com són la glossopeda, com són una sèrie de malalties. El lloc pel qual tots els animals han de passar és l'escorxador, per tant, és el lloc on és més fàcil de controlar qualsevol anomalia en les produccions o en la comercialització de la carn. Si tenim en compte que en un país com és el Brasil la FAO l'ha declarat zona lliure de pesta porcina africana, vol dir que és per les mesures que en dos anys s'han aplicat en aquest país —és un país on encara existeixen indis—, per tant, aquí a Catalunya sembla que hauria de ser molt fàcil també acabar amb aquestes epizoòties si no hi ha un conjunt d'interessos que eviten precisament aplicar una normativa valenta i encertada perquè això s'acabi, i un dels llocs, precisament, per a fer-ho és l'escorxador. De més a més, ja he dit al principi que a ningú no se li escapa el moviment d'unes canals que eren de cadàvers per al consum humà, la qual cosa ha estat demostrada en una denúncia feta de molt antic, i que s'ha demostrat que l'Administració de l'Estat no havia fet res fins ara per donar solucions a aquest problema. Però també és veritat, també és veritat, que si no es canvia la filosofia d'actuació de l'Administració i del mateix sector en aquest aspecte, hem de tenir molt en compte que això es tornarà a repetir, de la mateixa manera que es repeteixen d'una manera indiscriminada la utilització de productes hormonals en la producció de carn, les importacions i exportacions clandestines, diverses vegades denunciades pels sindicats, per les entitats professionals agràries, i fins i tot per alguns partits polítics.

A més, la no existència d'una xarxa d'escorxadors municipal suposa uns moviments molt elevats i innecessaris dels animals a través de tot el nostre país. Si només concentrem en pocs escorxadors el sacrifici dels animals, això suposa que s'augmenten uns moviments d'aquests i, per tant, un augment del perill quant a la sanitat animal, i també, per què no, un augment de les despeses econòmiques quant al transport.

També aquí, a Catalunya, després de múltiples discussions amb el mateix sector, es va donar —i sortint des de la mateixa Generalitat provisional— la idea que l'única manera de lluitar contra la desfeta en què es trobava la nostra sanitat aquí a Catalunya era la creació de les àrees de defensa sanitària, però no es pot pensar en una àrea de defensa sanitària si no té en el seu si un escorxador. A més, si només deixéssim en mans de molt poques persones el control, com deïem abans, del filtre que són els escorxadors, suposa que també deixem en mans de molt poques persones el control dels preus i la transferència d'aquests. Per tant, a ningú no se li escapa que aquell 12% que incideix en el consum d'una família mitjana espanyola en carn, se li augmentaria d'una manera molt gran, no perquè augmentés el consum, sinó que li augmentarien els preus.

A més, hi ha una sèrie de zones deprimides a Catalunya, que, evidentment, això és una espècie de peix que es mossega la cua, perquè en els llocs on hi ha ramaderia la creació o la millora d'un escorxador municipal és necessària, però també en aquells llocs on no hi ha escorxadors la presència d'un d'aquests suposa immediatament la incentivació perquè els ramaders d'aquella zona comencin a posar tota una diversitat de ramaderia.

Hem de tenir en compte que aquí a Catalunya, a pesar,

ja dic, de l'existència de molts escorxadors frigorífics i industrials, hi ha algunes zones la incidència de les quals és molt gran, per exemple, les zones de muntanya, les zones deprimides; suposa, pràcticament, deixar-los sense escorxadors municipals, sense deixar-los la sortida lògica, que en aquests moments estan utilitzant, del seu bestiar.

També hi ha una incidència diferent segons l'espècie animal de què es tracta. Així podríem dir que en boví, ovi i cavallar, pràcticament el tant per cent de sacrifici en els escorxadors municipals supera en molts casos el 75%; mentre que en el conill, el porc i el pollastre, aquest és molt menys, perquè són absorbits pels escorxadors frigorífics i els escorxadors industrials.

Hem de dir que en moltes ocasions és molt fàcil fer decrets des de despatxos de Madrid, però llavors per a adequar aquests escorxadors municipals a les disposicions que es fan en aquests despatxos es necessiten uns diners, i és fàcil l'excusa que falten diners per a donar solucions al problema dels escorxadors, i d'aquesta manera regalar un sector amb molt poques persones, amb molt poques mans, i, per tant, controlar un element de producció que, com dic, és massa important, per a deixar-lo en molt poques mans.

És per això que la interpellació va en el sentit de conèixer quina és l'actuació de la Generalitat de Catalunya i de les seves diverses Conselleries; quina és la situació actual dels escorxadors municipals a Catalunya; quin és el programa per a reconvertir els actuals en els altres de mancomunats; la possibilitat de millora dels existents; si hi ha o no hi ha un pla d'escorxadors a Catalunya. Si hi ha o no hi ha possibilitats i programa de manteniment dels actuals escorxadors i dels que en un futur es vulguin posar en marxa, perquè hem de tenir en compte, si destinem unes partides creditícies o de subvencions i d'ajuda a la creació d'escorxadors municipals o de mancomunar-ne uns altres, que després hauran de fer la competència, en molts casos deslleial, a altres sectors importants, als quals, evidentment, el control d'aquestes produccions, com deïem abans, els representa un benefici a la llarga, i, per tant, que és molt important tenir en compte que en molts casos les despeses d'alguns d'aquests escorxadors municipals podran ser, fins i tot, superiors a les despeses d'alguns dels escorxadors industrials i frigorífics de Catalunya. I, a més, caldria conèixer quin és l'esperit que ha inspirat el pressupost d'inversions públiques per als escorxadors de Catalunya amb un total de 55 milions.

Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores, senyors Diputats, després de la llarga exposició, i documentada, del senyor Diputat Ayguadé, jo podria resumir les seves paraules en la pregunta bàsica que ell fa, que diu que hi ha un breu termini perquè els ajuntaments, essencialment, acomodin els seus escorxadors, i, d'altra banda, assenyala —i jo crec que ho assenyala encertadament— que l'Estat central, en disposar les normes tècnico-sanitàries per als escorxadors, per a la seva modificació, essent iguals escorxadors municipals i escorxadors privats, descuidava les

línies d'ajuts que, indiscutiblement, necessiten els escorxadors municipals per a reconvertir-se o per a situar-se en la línia marcada pel reglament tècnic-sanitari els Decrets del qual ha assenyalat ja el senyor Ayguadé.

Indiscutiblement, davant de la legislació del Ministeri d'Agricultura nosaltres, sense competències, gairebé com sempre —ara ja hi són, però no s'han publicat encara, és indiferent—, vam començar a treballar, perquè prèviament necessites fer una línia informativa. Vam deixar de banda, indiscutiblement, els escorxadors privats, ja que la decisió de posar-se en línia en el Decret era un acte voluntari, tant per la iniciativa privada com pels municipis. En conseqüència, aquella part de la iniciativa privada que no volgués posar-se en la línia exigida pel decret tècnic-sanitari era una decisió pròpia d'ell mateix. Nosaltres no hi podríem intervenir de cap manera.

Sí que podem intervenir —hi havíem d'intervenir i hi vam intervenir— en la línia dels escorxadors municipals. I vàrem intervenir-hi, en primer lloc, en una fase d'informació i assessorament. Què vol dir això? En primer lloc, vàrem comunicar a tots els escorxadors municipals —dos-cents vuitanta, concretament— quina era la situació en què es trobaven amb l'incompliment del Decret i ens vem posar nosaltres a la seva disposició per a tota aquella assessoria tècnica que necessitessin, si és que volien adaptar-se a les normes legals previstes pel Decret del 76. Aquesta va ser la primera fase.

En la segona fase, una vegada connectats amb tots i cadascun dels municipis, es va procedir a una enquesta, enquesta que es va fer conjuntament amb les Conselleries de Comerç i de Sanitat perquè, com molt bé diu o com molt bé ha dit el senyor Ayguadé, estan imbricades en el tema dels escorxadors totes les Conselleries gairebé, si no totes, el 50%, ja que Indústria hi està imbricada, Sanitat, hi està Agricultura, etc., Comerç..., però la Comissió va ser formada essencialment per aquestes tres Conselleries. I es va iniciar una enquesta en la qual la primera pregunta al municipi era si aquest municipi volia o no acomodar el seu escorxador a les característiques que marcava la llei. Després d'aquesta primera resposta hi havia un consell, que nosaltres continuem mantenint. Creiem que indiscutiblement, per les dificultats econòmiques que comporta mantenir aquest servei a alguns municipis de poca dotació econòmica, adaptar-se a les condicions que marcava en aquell moment el Decret —m'estic referint a escorxadors municipals— els era enormement difícil. I el consell nostre, la nostra orientació va ser que es produïssin mancomunitats de municipis o es dirigissin vers escorxadors de tipus cooperatiu, associant-se dintre la mesura possible, tant el municipi com les cooperatives de productors que hi pogués haver.

Passada aquesta fase d'estudi, es va observar que indiscutiblement teníem tres punts per a potenciar: els escorxadors que en podríem dir de muntanya, els escorxadors dedicats als remugants, al xai i a la vedella, essencialment; o els escorxadors situats en àrees de consum, i els escorxadors, com molt bé ha dit el senyor Ayguadé, d'àrees deprimides. Aquests tres tipus tenien un tractament completament diferent. El d'àrees de remugants era, indiscutiblement, fer molt més pròxim el comprador, el transformador de carn, al productor. L'estalvi de trasllat d'animal viu,

l'estalvi de trasllat de quilos, indiscutiblement, era econòmic, tant per al productor com per al consumidor, i això nosaltres ho consideràvem indiscutiblement interessant. El d'àrees de consum indiscutiblement en aquest cas concret són els clàssics escorxadors, el clàssic escorxador de Barcelona, de Mercabarna. Són els potents escorxadors que es posen al voltant de la ciutat perquè el gran consum, el distribuïdor hi pot anar a escollir de manera molt pròxima la qualitat de la carn que vol mercadejar en els seus establiments. I, en últim lloc, en zones deprimides pensàvem i pensem que, indiscutiblement, l'escorxador és un nucli de creixement econòmic acostant-ho i orientant-lo al productor, al ramader que vol instal·lar-se en aquella àrea, i així ho vàrem fer.

Acabat aquest estudi, vem tenir en compte que la solució que es prengués, comportava problemes de tipus social, problemes de tipus econòmic, perquè podia conduir a l'atur una sèrie de gent que treballava en els escorxadors —malgrat que en els escorxadors municipals, petits, generalment, és el mateix carnisser qui elabora i treballa la seva carn—, creava problemes, com deia, de tipus social, problemes de tipus econòmic i, fins i tot, problemes de tipus sanitari, ja que no era previst de quina forma es podria fer la desinfecció de tot el camionatge que podia traslladar els animals vius. I això, nosaltres ho vàrem contemplar en un context total sanitari, i aquest context total sanitari ens fa veure els possibles centres de desinfecció i ubicació estratègica de tants i tants laboratoris de tipus sanitari, que tant per a sanitat animal com per a bromatologia puguin anar-se instal·lant.

No sé si ho he dit abans, aproximadament el 60% dels municipis enquestats hi varen respondre. Uns se situaven en la línia de modificar les seves instal·lacions, algun de fer escorxadors de nova instal·lació i molts d'ells preferien tancar i no continuar aquesta activitat que els venia obligatòriament per disposicions de tipus legals. Això va conduir a buscar unes línies d'ajut possible en aquell moment, i les línies d'ajut possible eren a través del Pla d'Obres i Serveis i a través del deute públic. A través del Pla d'Obres i Serveis vàrem considerar que als escorxadors se'ls podia donar un barem alt però que es podia premiar aquells escorxadors que fossin de tipus mancomunat, o sigui, que unissin municipis o que anessin a una explotació de tipus cooperatiu o de tipus associatiu de qualsevol mena. Preferíem, d'entrada, per les poques disposicions econòmiques, la remodelació, fent el pas als escorxadors de nova planta, però, així i tot, s'ha considerat algun escorxador de nova planta. Pel que fa al deute públic tinc tota la documentació, que puc posar a disposició dels senyors Diputats, tant de l'estudi fet —és molt extens perquè el llegeixi a la sala— com dels escorxadors que han volgut apuntar-se a aquestes dues solucions de nova planta o de remodelació, i creiem que inicialment aquestes quantitats eren suficients per a començar. En aquest moment s'ha produït un doble moviment: molts dels que volien continuar amb la nova disposició no volen continuar, i ha passat també a l'inrevés, molts que volien tancar les seves portes han passat a voler continuar tenint les portes obertes perquè, com sap molt bé el senyor Diputat, les condicions de millora que s'exigeixen als escorxadors municipals de menys de 50 000 habitants són d'un to molt menor del que eren, sa-

nitàriament parlant i econòmicament parlant, i això fa que molts escorxadors hagin considerat de bell nou la seva continuació. Això també farà que nosaltres haguem de reconsiderar els possibles ajuts a aquest tipus d'escorxadors.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Honorables senyors de la Mesa, senyores i senyors Diputats, sí, amb la resposta de l'Honorable senyor Conseller alguna de les parts de la nostra interpellació ha estat contestada, però no unes altres, perquè, si bé la divisió per zones per a fer una enquesta, que sempre és una bona feina per a conèixer la situació del país, és a dir, fer una zona important, que són les zones d'alta producció, concretament la zona on pràcticament es produeix quasi el 50% dels porcs, més del 50% del conills, una gran producció de pollastre i una gran producció de boví, pràcticament el 60 o 70% de la producció de xai, que és, en aquest cas, la zona de Lleida i concretament la de la vegueria vuitena... D'alguna manera aquesta és una qüestió molt important, perquè aquesta zona és una de les que necessita més que els escorxadors municipals tinguin una bona xarxa, tinguin una bona xarxa a pesar que Balaguer, concretament, sigui inclòs en el Pla d'Inversions. Però és precisament per a competir en el control, com dèiem abans, del sacrifici dels animals que precisament s'han de millorar els mateixos serveis municipals, en aquest cas, de sacrifici. Em sembla molt bé que hagin fet l'enquesta, però, a més a més, penso que s'ha de donar una informació molt acurada al mateix escorxador, al mateix municipi de què és el que es vol fer. A mi aquesta enquesta també m'havia arribat a través d'alguns ajuntaments, i la preocupació d'aquests no és tan sols si és que podrien millorar el seu escorxador o si és que en podrien fer un de nou, sinó que la preocupació més important és com mantenir després aquest escorxador. Com deia abans, s'ha de tenir en compte que s'haurà de fer la competència, i en molts casos deslleial, a una sèrie de grans integradors, cases de pinsos, que d'alguna manera també estan, comercialment parlant, totalment lligades a les indústries, que en aquest cas controlen una certa quantitat del sacrifici. La veritat és que a nivell de tot l'Estat espanyol el nombre d'escorxadors municipals disminueix d'una manera alarmant i el nombre d'escorxadors frigorífics i industrials augmenta d'una manera alarmant quant a la seva distribució, i sobretot és alarmant el nombre de mans que controlen precisament aquests escorxadors. I aquí a Catalunya no varia de la resta de l'Estat espanyol.

Jo també penso que aquí, a Catalunya, tant si es fa com si no es fa a nivell de l'Estat espanyol, hauríem de legislar sobre una sèrie de qüestions i reglamentacions sobre els escorxadors municipals. A més a més, tenint en compte que les necessitats d'algunes zones són molt diferents de les necessitats que hi hagi en unes altres. I precisament per aquesta varietat de necessitats nosaltres també hauríem de fer una varietat de mesures a aplicar. En el principi he explicat moltes de les meves argumentacions, i penso que no han estat contestades per l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, nosaltres, ja ho anuncio, presentarem una moció aquí, al Parlament, que

reculli absolutament totes les preocupacions que en un principi exposava, relatives a quina és la situació dels escorxadors municipals, a la possibilitat de reconversió dels actuals d'alguna manera, i, resumint-ho, sobre quin és el pla o el mapa d'escorxadors que hi haurà a Catalunya en un futur i quines seran les mesures que la Generalitat de Catalunya pensa aplicar perquè això es faci realitat i no siguin paraules més o menys agradables aquí, al Parlament, i promeses a nivell dels ramaders de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Puntualitzant molt breument, haig de dir al senyor Diputat que els escorxadors de conills i aviram no entren dintre de la línia d'escorxadors municipals, ja que són línies privades i en conseqüència han de ser oblidades com a tals línies municipals. Això no impedeix que, si els escorxadors municipals demanen el pertinent permís, puguin acollir-se a la matança de conills i a la matança d'aviram. D'altra banda, no obli de cap manera que és totalment voluntari pel municipi de voler o no continuar. El que no pot fer de cap manera l'Executiu és obligar a continuar aquells municipis que no volen continuar. Pot assessorar —ho ha fet—, pot aconsellar —ho ha fet—, ha estudiat els aspectes econòmics. Aquest estudi que demana jo li podré contestar ara mateix, perquè ja és fet. I només vull recordar que dintre del deute públic entren l'escorxador de Sort, el de Berga, els de Girona, Manlleu, Ripoll, Balaguer, la Seu d'Urgell, en fi, zones d'alta producció ramadera, perquè, indiscutiblement, a l'hora de seleccionar això ja s'ha tingut en compte.

Res més.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Senyors i senyores Diputats, hem arribat al darrer punt de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral. La llista d'aquestes preguntes havia estat distribuïda als senyors Diputats i comprenia la pregunta formulada pel Diputat senyor Pere Ayguadé i la pregunta formulada pel Diputat senyor Felip Lorda.

El senyor Ayguadé ha fet arribar a la Mesa del Parlament, aquesta tarda, un escrit en el qual comunica que retira la pregunta que va formular al Consell Executiu sobre la venda clandestina i il·legal del pa. De manera que aquesta primera pregunta queda retirada.

Quant a la segona pregunta al Consell Executiu sobre el procés de pre-inscripció i matriculació d'alumnes als Instituts de Catalunya, formulada pel Diputat senyor Felip Lorda, tenim una comunicació de l'Honorable senyor Conseller que ens diu que demana, ja que s'havia compromès anteriorment a fer una intervenció a la televisió, que l'esmentada pregunta sigui traslladada a la sessió vinent del Ple del Parlament.

Atès que el Reglament permet això, si és que el senyor Conseller no ha canviat de parer, hauríem de deixar aquesta pregunta per a la pròxima sessió.

El senyor Martín vol dir alguna cosa?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(De l'escó estant)*: El Grup

Socialista voldria manifestar a la Presidència i a la Mesa del Parlament que, essent reglamentari que un Conseller pugui demanar que la pregunta feta i prevista per a ser inclosa en l'ordre del dia es traslladi a un altre ordre del dia, nosaltres, en aquest sentit, res no hauríem dit, però, assabentats d'una manera pública que la raó d'aquest ajornament és que el senyor Conseller valora més una presència en televisió que la seva presència al Parlament, mostrem —perquè consti en acta— la nostra protesta més formal.

El Sr. PRESIDENT: Així constarà en acta.

Bé, no havent-hi, doncs, altres preguntes, hem esgotat l'ordre del dia. El pròxim Ple, senyores i senyors Diputats, tindrà lloc el dia 22, a les 10 del matí, per a donar compliment a l'article 119 del Reglament i tenir un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a tres quarts i dos minuts de set de la tarda.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

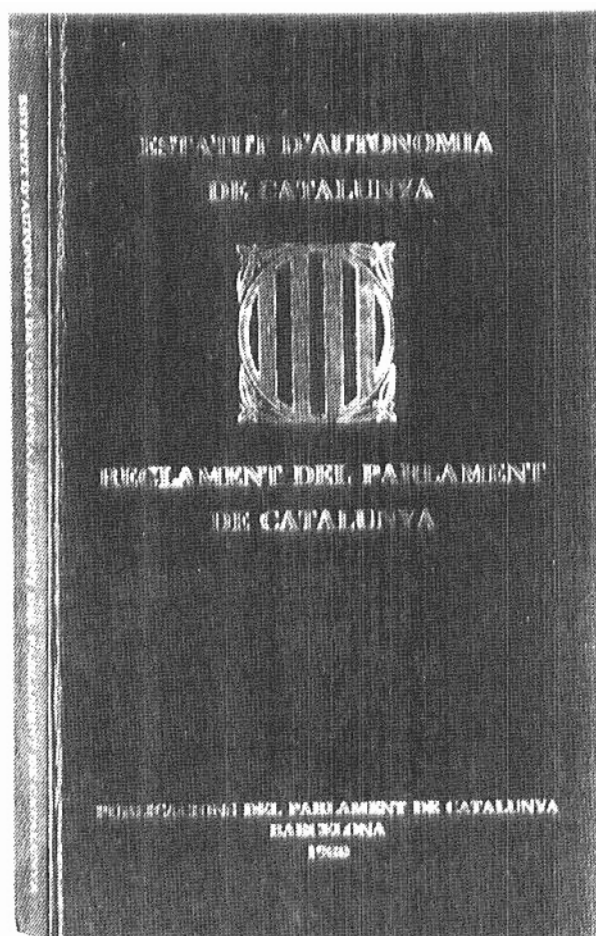
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Impress per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80

